

Isten gyermeke

Jézus megkeresztelkedésének jelentését olvassuk a mai evangéliumban. A leírás szerint a Jordán folyónál Keresztelő János és Jézus áll egymással szemben.

Amikor még meg sem születtek, tehát még mindkettőjük édesanyja méhében volt, akkor már találkoztak egymással, ahogyan erről Szent Lukács evangélista beszámol Mária Erzsébetnél tett látogatása alkalmával (vö. Lk 1,39-56). Ezen kívül most találkoznak először. De hallottak már egymásról. Jézus értesülhetett János életviteléről és tevékenységéről. Tud arról, hogy János a bűnbánat keresztiségét hirdeti és megkereszteli az embereket, mert az emberek elvitték hozzá János híret. János is tud Jézusról, de nem az emberi beszámolókból, hanem az isteni kinyilatkoztatásból. Isten személyesen vele közli küldetését, hogy készítse elő a Messiás, a Megváltó érkezését a nép körében. János tudja, hogy az ő fellépése után olyan személy jön, aki nagyobb lesz nála.

Most tehát találkoznak. Jézus János előtt áll, akinek eljövételét ezidáig hirdette. És Jézus előtt áll az, akinek különleges életvitele sokak érdeklődését felkelti. Most végre találkoznak, az előfutár és a Messiás, a Keresztelő és aki keresztelkedni akar. János már sokakat megkeresztelt, de most olyat tapasztal, amit korábban sosem. Amikor Jézus megkeresztelkedik és felemelkedik a vízből, a megnyíló égből a Szentlélek ereszkedik le rá galamb alakjában. Eközben az égből a mennyei Atya szava, tanúságtétele hangzik Jézus személyére vonatkozóan: „Te vagy az én

szeretett Fiam, benned kedvem telik!” Nem tudjuk biztosan, hogy a jelenlévők közül mások is látták-e ezt és hallották-e az égi hangot, de az biztos, hogy János látta és hallotta. János ebből tudja, hogy ez a találkozás fordulatot jelent. Az ő küldetése véget ért, most kezdődik Jézus fellépése. Milyen megnyugtató lehetett János számára, hogy láthatta azt, akinek jövételét hirdette! Milyen megnyugtató volt, hogy saját küldetését teljesítette, megtette mindazt, amit Isten kívánt tőle! Milyen öröm töltötte el Jánost! Ez a beteljesedett élet öröme. Az Isten szolgálatában álló ember öröme. A küldetését hűséggel teljesítő ember öröme. Az isteni ígéret megvalósulását megélő ember öröme.

Nem tudjuk biztosan, hogy a későbbiekben találkoztak-e még személyesen. Az biztos, hogy hallottak egymásról, figyelemmel kísérték egymás tevékenységét.

Növekedni a hitben

A kereszttség szentségében való részesedés a hit kifejezése, az ember válasza Istennek. Amikor a húsvéti szertartás keretében évente megújítjuk keresztügyi fogadalmunkat, akkor megerősítjük Istenbe vetett hitünket és újra ígéretet teszünk arra, hogy engedelmeskedünk neki.

Ugyanakkor a kereszttségben Isten gyermekévé fogadja a megkeresztelt embert. Életünk minden napján éljünk úgy, hogy méltók legyünk Istennek a szeretetére, aki gyermekévé fogadott minket!

Megkeresztelkedésünkkel indulunk el az üdvösség útján, amelyet a vízből és Szentlélekből való újjászületés révén nyerünk el. Ezt az utat hit nélkül járni lehetetlen. Az én felelősségem, hogy növekszem-e a hitben. Az én felelősségem, hogy hallgatok-e a Szentlélek indításaira, amelyek az üdvösség felé segítenek.

Ima bűnbánatért

Urunk, Jézus Krisztus! A te küldetésed az emberek megtérésére irányul, arra, hogy szakítsunk bűnös életünkkel, lélekben újjászülessünk és a mennyei Atya kedves gyermekei legyünk.

Amikor megkeresztelték minket, akkor a mennyei Atya gyermekei letünk, de azóta bűneinkkel újra és újra kiszakítjuk magunkat az ő szerető karjaiból. Amikor viszont bűnbánatot tartunk, akkor mindig engedjük, hogy az irgalmas Isten átöleljen minket. Vezess minket őszinte, az Isten iránti szeretetből fakadó bűnbánatra!

Urunk megkeresztelkedése
Iz 42,1-4,6-7
ApCsel 10,34-38
Mk 1,7-11

Hétfő
1Sám 1,1-8
Mk 1,14-20

Kedd
1Sám 1,9-20
Mk 1,21-28

Szerda
1Sám 3,1-10,19-20
Mk 1,29-39

Csütörtök
1Sám 4,1-11
Mk 1,40-45

Péntek
1Sám 8,4-7,10-22a
Mk 2,1-12

Szombat
1Sám 9,1-4,17-19;
10,1a
Mk 2,13-17

Évközi 2. vasárnap
1Sám 3,3b-10,19
1Kor6,13c-15a,17-20
Jn 1,35-42